

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA LAHDESSA
Avajaiset jatkuvat 27.6.2014 klo 19
Petri Kortelahti

HYVÄT KUULIJAT!

Toivotan teidät tervetulleiksi Evankeliumijuhlille myös Diakonialaitos Lahden puolesta! Meillä on SLEY:n kanssa yhteistä entisyyttä. Minun edustamani organisaatio on siirtynyt tänne sodan myötä Viipurista, jossa se oli perustettu vastauksena suurten katovuosien kauhuille ja kurjuudelle. Mutta katovuosia seuranneina aikoina Viipurin kaduilla liikkui myös voimallinen – ja nimenomaan evankelishenkinen - herätys. Seurasi kohtaaminen. Ja mikä, kyllähän herätys-sanoma ja rakkaudenpalvelu yhteen sopivat; itse asiassa ne ovat erottamattomat. On sanottu: ”Kun heität synnin mereen hukkuvalle köyden, niin älä vain uskon köyttä, vaan rakkaudenkin.”

Viipurin herätys tavoitti aikanaan Kaarlo Johannes Rahikaisen. Tämä myllärin poika Mäntyharjulta oli käynyt sisäistä taistelua päästäkseen selvyyteen perimmäisistä kysymyksistä. Samaan aikaan hän luki myös Lutherin kirjaa ”Oppi Kristuksen kalliista lunastustyöstä”, jonka ääressä Jumalan armo kirkastui hänelle. Sen koomin Rahikainen kulki innokkaasti mukana herätystoiminnassa, esiintyen myös puhujana. Näin herätys tavoitti Diakonissalaitoksenkin, jonka ensimmäiseksi opettajaksi Rahikainen oli heti kohta laitoksen perustamisen jälkeen tullut. (Näin siitäkin huolimatta, että avoimesta paikasta kertonut opiskelutoveri oli todennut siihen otettavan vakavan, uskonnollishenkisen miehen, eikä Rahikaisen tapaista vekkulia.)

Vekkuli tai ei, historiankirjoihin on jäänyt arvioita, joiden mukaan Rahikainen omasi kyvyn ilmaista sanottavansa elävästi ja mukaansa tempaavasti. Hänen julistuksessaan oli omaantuntoon tähtäävä ote. Sellaista julistusta tänäänkin tarvittaisiin! Kaikesta päättäen hänessä oli myös jyrkkyyttä, ja onpa niinkin kirjoitettu, ettei ”hänen intonsa sallinut aina harjoittaa ilmaisun valintaa”, mikä oli omiaan aikaansaamaan vääriä tulkintoja - varsinkin, kun tällainen liikehdintä synnytti, kuten aina, epäluuloja ja arvostelua. Rahikaisesta tehtiin valheellisia kanteluja ja lopulta asiointi kiristyi niin, että häntä kehoitettiin eroamaan toimestaan.

Sen jälkeen hän suoritti elämänsä päätyön kirkkomme maallikkosaarnaajatoiminnan uranuurtajana evankelisen liikkeen piirissä ja sitten vielä Suomen Lähetysseuran kotimaisessa työssä. Lauri Koskenniemen arvion mukaan Rahikainen oli 1800-luvulla toimineista maallikkosaarnaajista jopa lahjakkain ja edustavin. Niiden kolmen vuoden aikana, jotka hän toimi Diakonissalaitoksen opettajana, oli hänellä myös siellä merkittävä vaikutus. Ja vaikutus tuntuu kokonaiskirkossakin, yhä: hänen kynästään on lähtöisin mm. tutun virren 341 suomenkieliset sanat: ”Kiitos sulle Jumalani”.

Kun Rahikaiselle ojennettiin lopputiliä, Diakonissalaitoksen silloinen rahastonhoitaja sanoi: ”Te olitte oikeen hyvä opettaja, mutta miksi te rupesitte pitämään niitä kokkoja?” ”Kokoilla” tarkoitettiin ilmeisesti juuri Rahikaisen pitämiä hengellisiä kokouksia; horjuva suomenkielentaito sai rahastonhoitajan vain valitsemaan väärän sanan. Mutta miksipä kysymys ei olisi ollut todella ”kokoistakin” – siis herätyksen tulista, jotka olivat leimahdelleet. Kun yksi arvio perästäpäin kuului, että noissa kokoissa ”oli myös inhimillisen kiivauden aiheuttamaa

hehkua”, niin toinen ääni huomauttaa, että johan laitoksen perustamisasiakirjassakin oli pyydetty: ”Herramme Jeesus, jonka kunniaksi tämäkin työ on koitua, antakoon sille parastansa, Henkensä siunauksen.” Mutta kun pyyntöön näin vastattiin, siihen ei ehkä sitten oltukaan valmiita?

Kun itse tulin Lahden Diakonialaitoksen työyhteyteen, silloinen johtaja kertoi minulle Rahikaisen tarinan ja evästi minua: ”Polttakaa te niitä kokkoja!” Kun minua puolestaan pyydettiin kertomaan tässä puheenvuorossani jotakin omista odotuksistani näiden juhlien suhteen, niin olkoon se tuo sama - kokkojen polttaminen. No, mehän tiedämme, ettei mitään hengellisessä elämässä oteta, ei herätyksiäkään. Kaikki on lahjaa. Mutta me tiedämme myös, että luterilaisuus on armonvälinekristillisyyttä. Hengellisiä kokouksia me voimme järjestää; Sanan ja sakramenttien vaikutuspiiriin me voimme kutsua. Sen me voimme ja niin me teemme! Kuten lisä kerran totesi: ”Tässä on tuli ja puut” – ja lopusta huolehtii Jumala. (Gen. 22)

Diakonialaitoksen hengellisten palveluiden selkäranka ja koko diakoniankin kestovoideltu moottori on säännöllinen hartaus- ja jumalanpalveluselämä. Samoissa merkeissä olemme koolle tänään ja samoissa merkeissä olemme saaneet, sivumennen sanoen, tehdä muutenkin yhteistyötä, paitsi Lahden srk-yhtymän, jälleen myös evankelisen liikkeenkin, kanssa. Siitä kaunis kiitos kummallekin! Kuten piispa Bo Giertz on todennut, armonvälineet ovat Jumalan ojennetut kädet, jotka sulkevat minut suojiinsa, tekevät minussa työtä, korjaavat kuntoon ja johdattavat minua.

Siksi minun täytyy ottaa kasteeni vakavasti. Se vihkii minut sanomaan joka päivä päättäväisen kieltäytymiseni maailmalle ja sen kaikille houkutuksille. Usko ei voi elää yhdessä tietoisien ja tahallisten synnin kanssa. Minun on sen sijaan pysyttävä Sanassa. Evanke- liumin sanoma ei ole, että kaikki käy, vaan että kaiken voi saada anteeksi! Jaksakseni uskoa siihen silloinkin, kun olen raskaasti langennut, kun olen hävinnyt vaikka joka ainoan taisteluni, minun täytyy kuulla paljon Raamatun armonvakuutuksia ja käyttää myös ehtool- lispöytää, niin usein kuin se katetaan. Sehän on kohtaupaikka, missä saan vahvistuksen sille, että Vapahtaja vielä tänäänkin aterioi syntisten kanssa ja ottaa heidät – siis meidät – sittenkin yhteyteensä.

Aamen.